

— Καὶ τί θὰ κάμνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια—ἐρώτησεν ἡ Λίτσα.

— Δὲ ξέρω . . . Φαίνεται θὰ τ' ἀφήσουν ὅλα καὶ θὰ φύγουν.

— Νὰ πᾶν ποῦ ;

— Μὰ, ὅπου θέλουν,—εἶπεν ὁ Καρολιώφ καὶ ἐγέλασε.—Λίγα εἶνε τὰ μέρη δι' ἓνα καλόν, ἔξυπνον ἄνθρωπον ;

Ἐκύτταξε τὴν ὄραν.

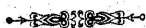
— Ὡς τόσο, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε,—εἶπε—καιρὸς νὰ κοιμηθῆτε. Ἄναπαυθῆτε κάλά, χαίρω πολὺ σᾶς ἐγνώρισα—ἐξηκολούθησε, ἀφίγγων τὴν χεῖρα της.—Εἴσθε λημπρὸς ἄνθρωπος, πλήρης ἐνδιαφέροντος. Καλὴν νύκτα !

Μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπλάγασε.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ πρωί, ὅταν ἤτοιμάσθη τὸ ὄχημα, ἐξῆλθον εἰς τὸ πρόθυρον ὅλοι νὰ τὸν προπέμψουν. Ἡ Λίτσα ἐφοροῦσε λευκὸν ἐορτάσιμον φόρεμα, μ' ἓνα ἄνθος εἰς τὰ μαλλιά, ὠχρὰ, νοχελῆς· τὸν παρατήρει, ὅπως χθές, μελαγχολικά, ἔξυπνα· ἐμειδία, ὠμίλει καὶ ὅλα μὲ μίαν ἔκφρασιν, ὡσὰν νὰ ἤθελε κάτι νὰ τοῦ εἰπῆ ἔκτακτον, σπουδαῖον,—εἰς αὐτὸν καὶ μόνον. Ἦκούετο τὸ κελάδημα τῶν κορυδαλῶν καὶ ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας. Τὰ παράθυρα τῶν ἐργοστασίων ἐσελάγιζαν εὐθυμα, καὶ ὁ Καρολιώφ διασχίζων τὴν αὐλήν, κατόπιν τὸν δρόμον πρὸς τὸν σταθμόν, δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον μῆτε τοὺς ἐργάτας, μῆτε τὰ κτίρια μὲ τοὺς πασσαλούς, μῆτε τὸν διάβολον, ἀλλ' ἐφέρετο νοερῶς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πιθανὸν προσεχῆ, ὅταν ἡ ζωὴ θὰ εἶνε τόσοσ φωτεινὴ καὶ τόσοσ χαρωπὴ, ὅπως ἡ ἡρεμος αὐτὴ, ἡ κυριακὴ πρωία καὶ ἐσκέπτετο πόσον εἶν' εὐχάριστον, μίαν τοιαύτην αὐγὴν, τὴν ἀνοιξιν, νὰ ταξειδεύης μὲ τρία ἄλογα εἰς καλὴν ἀμαξάν καὶ ν' ἀπολαμβάνης τὸ ἡλιακὸν θάλπος.

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

Π. Α. ΑΙΩΤΗΣ

Ἡ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

(Συνέχεια)

Τὸ ἔργον, ἐντούτοις, τὸ ὁποῖον περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου εἶνε ἡ «Ἐπιστροφή ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ», τοῦ Βέλγου ζωγράφου Βάντερ Οὐδερὰ. Ἡ ἐμφαντικὴ αὐτὴ τέχνη τοῦ καθηγητοῦ τούτου, μὲ τόσοσ ἀκρίβειαν καὶ τόσοσ μέτρημα ὡς πρὸς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς αἰσθητικῆς ἀποδόσεως γνωστῶν μεθοδικῶν κανόνων, δὲν ἠδύνατο παρὰ ν' ἀφαρπύσῃ τὰ ἀγύμναστα μάτια εἰς τὰς διαφόρους τεχνοτροπίας τὰς ὁποίας ἐφεῦρεν ἡ εὐφυΐα καὶ καλαισθησία τοῦ ἀνθρώπου μέχρι σήμερον.

Δύο οὐσιώδη γνωρίσματα διακρίνουν τὰ ἔργα τὰ ἀξιῶντα πῶς τὴν αἰσθητικὴν κριτικὴν διὰ νὰ τοῖς ἀποδώσῃ τὸ δίκαιον· πρῶτον ἡ συνθετικὴ τῶν γραμμῶν, ἡ

ὅποια ἐπιδιώκει νὰ μᾶς καταστήσῃ αἰσθητὰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ τεχνίτου, καὶ δεύτερον ἢ ἐναρμόνις τῶν χρωμάτων ἢ ὅποια συντελεῖ εἰς τὸ νὰ μετουσιώσῃ τὴν αἴσθησιν καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐντυπωθῇ πραγματικῶς εἰς τὰ μάτια τῆς διανοίας.

Τὰ οὐσιώδη ταῦτα γνωρίσματα τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, παρέλαβον αἱ διαφοροὶ ἀκαδημαῖαι τῶν τεχνῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ τὰ ἀνήγαγον εἰς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων ἐπέβαλον εἰς τοὺς τεχνίτας νὰ συνθέτουν καὶ νὰ ζωγραφίζουσιν τὰ ἔργα των. Τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς μεθοδικῆς ταύτης ἐργασίας δὲν ὑπῆρξαν καὶ τόσον εὐχάριστα διὰ τὴν τέχνην. Τὸ αἰσθημα ὑπεδουλώθη εἰς τὰς κατὰ συνθήκην γνώσεις, ἐκ τούτου δὲ ἐγεννήθη ἡ ὁμοιομορφία τοῦ αἰσθήματος, πρᾶγμα τὸ ὅποτον ἀντιστρατεύεται εἰς τὴν δημιουργίαν κάθε καλλιτεχνικῆς ψυχῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεδείχθη ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ μία παρερμηνεία οὕτως εἰπεῖν τῆς δημιουργικότητος τῆς τέχνης, ἐγκατελείφθησαν πλέον διὰ τὸ ἄσκοπον αὐτῶν καὶ κάθε ἀληθῆς τεχνίτης ἔμεινεν ἐλεύθερος νὰ δημιουργήσῃ τὸ ἔργον του σύμφωνα μὲ τὴν ἀτομικότητά του, ἔξω ἀπὸ κάθε παραδοχὴν καὶ κάθε κοινοτυπίαν.

Ὁ πολὺς κόσμος βέβαια ἀρέσκειται πάντοτε εἰς μίαν εὐκολον ἐκγύμνασιν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, εἰς τὸ νὰ δέχεται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διανοητικῶς μὲν ἐννοεῖ εὐκολα, ὑπὸ δὲ τὴν ἔποψιν τῶν χρωμάτων, νὰ διακρίνῃ τὴν ἀρμονικὴν κλίμακα τοῦ προσεγγίζει εὐκολώτερον μὲ τὰ γούστα τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως, δηλαδὴ νὰ βλέπῃ τὸ πράσινο πράσινο, τὸ κόκκινο κόκκινο, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ καὶ τὰς λεπτὰς ἀποχρώσεις αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ποικίλουν ἐπ' ἀπειρον. Ἄλλ' ἢ μὲν διάνοια ὅταν σκέπτεται βαθύτερον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὄχλου, ἢ δὲ εὐαίσθησία τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου διὰ τῆς ἐκγυμνάσεως δύναται νὰ διακρίνῃ καὶ λεπτοτέρας ἀρμονίας εἰς τὴν χρωματικὴν κλίμακα, ἂν ὁ θεατῆς δὲν πάσχει ἀπὸ Δαλτωνισμοῦ, τὴν γνωστὴν νόσον τῶν ὀφθαλμῶν. Οὕτω τοῦλάχιστον διακρίνομεν φανερὰ πλέον εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης τὴν συνθηματικὴν ψυχολογίαν, τὴν θεατρικότητα τῶν κινήσεων καὶ τὴν κατὰ συνθήκην ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων. Ὁ καθηγητῆς Βαντέρ Οὐδερὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ παρακάμψῃ τὸν σκόπελον καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀληθῶς ὑπέροχον γνωστικὴν, νὰ εἴπωμεν, τῆς τέχνης του, παρέμεινε εἰς μίαν καθυστερήσασαν ἐποχὴν, ἢ ὅποια ἂν καὶ μᾶς ἔδωκεν ἀρκετὰ ἔργα νὰ θαυμάσωμεν, δὲν ικανοποιεῖ ἐν τοσοῦτῳ τὰς αἰσθητικὰς ἐκείνας ἀληθείας μὲ τὰς ὁποίας διακρίνονται οἱ μεγάλοι δημιουργοί.

Ὁ Ἑδγ. Φαραζὺν μὲ τὸ «Παλαιὸν ἰχθυοπωλεῖον» καὶ τοὺς «Δραπέτας τοῦ σχολείου», παρουσιάζεται ὑπὸ δύο ἀντιθέτους σχολιάς· εἰς τὴν μὲν «Παλαιὸν ἰχθυοπωλεῖον» φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖ ἀκόμη κάποιαις σχολικαῖς περὶ ἀδόσεις καὶ ἐνῶ μᾶς λέγει πᾶρα πολλὰ, μᾶς κάμνει τὴν ἐντύπωσιν ἐπιμελοῦς μαθητοῦ ὁ

όποιος γνωρίζει πολύ καλλή την τέχνην του. Έν τούτοις ώς φκίνεται εκυριάρχη-
 σαν εν εκυτώ ό καλλιτέχνης και με τούς «Δραπέτας του σχολείου» μας δίδει
 κατι αληθινά ζωγραφισμένον από την ζωήν του και ζωήν μας. Το «Μάθημα
 Κατηχάσεως» του Όλλανδοϋ Τόνο Χίρσιγ, παρουσιάζει τον τεχνίτην πολύ καλά
 έννοούντα εκείνο τό όποιον θέλει, και θέλει ό,τι δύναται να ικανοποιήση τας
 εύγενεστέρως βλέψεις του ανθρώπου, σε ματκφέρει διά του έργου του μέσα εις
 την εκτάνουξιν ενός Όλλανδικού σπητιου και σε κάνει να πιστεύης μαζύ του εις
 την κλωσόνην των συμπατριωτών του, δικταρούσκην όλην την θρησκευτικότητα
 των καλών ανθρώπων. Η κερκλή ιδίως της γρκίας που περιούεται από τό
 φρωταινύ εκείνο χαμύγαλο,θαίγχει ακμαίον χρωστήρα, δυνάμενον πολλά να κατο-
 θώση. Πολύ καλά έργα είναι επίσης του Βέλγου Έδ. Πορτιέλλε «Η Χαρκυγή»
 και οι Δύο αδελφοί, Το φως τό έσωτερικόν, τό όποιον προτιμα ό καλλιτέχνης,
 ταυριπίζεται με σφοδράν οικονομίαν εις τά έργα του, αν και τά δικτυέει μίχ κοι-
 νιστιακή έπεξεργασία. Ίδιαιτέρην έντύπωσιν μεθ προξενεί ό Ίταλός Φόουσττος
 Ζουάρο, ό όποιος έργάζεται εν Κωνσταντινουπόλει ως ιδιαίτερος ζωγράφος του
 Σουλτάνου. Τά έργα του, τά όποια έχουν σκοπίσει εις τά τέσσαρα σημεία της
 εκθέσεως, φέρουν την σφραγίδα μιας προσωπικότητας εξελισσομένης πκρ' έλπίδα
 μέτω της άρνητικώς ζωγραφικώς εν Τουρκία. «Η Έορτή του Σωτήρος» φέρει
 όλες τας άκαρτίως μιας σχολής την όποιαν ήκολούθησαν εν Ίταλία από ενός
 κίονος τό γυάλισμα γενικώς της εικόνας, δέν ανταποκρίνεται με τας φαιδράς
 εκείνας φυσιογνωμίας των πανηγυριστών· τό έργον εν τούτοις δέν στερείται ζωής
 αν και άνήκει εις λησμονηθείσαν πλέον εποχήν. Ο Ζουάρο όμως, είναι καλλιτέχνης,
 και εγκαταλείπει τούς λησμονημένους δρόμους της τέχνης διά να βυδίση επί
 σταθερωτέρως όδου. Οι «Άλιεις κατά την Χαρκυγήν» και τό «Τουρκικόν κοι-
 μητήριον» παρουσιάζουν τον τεχνίτην εν πλήρει άκαη του ταλάντου του. Του
 Βέλγου Φράν; Προύστ τό «Όλλανδικό τοπειον» Δορδρέχτ, είναι ζωγραφισμένον με
 δύναμιν τεχνίτου και καλλιτέχνου συγχρόως. Άλλά προς τί να εξκολουθήσω
 ταδρα δθθεν να δίδω ανέλουσιν έργων από τά όποια ό νεώτερος Έλλην τίποτε
 δέν έννοει; Και λέγω τούτο με πλήρη συνείδησιν, συγκρίνων και μελετών τά ξένα
 έργα προς εκείνα τά όποια οι Έλληνες καλλιτέχνη εξέθησαν και εις την πε-
 ρούσαν εκθεσιν και εις τας προηγουμένας εκθέσεις και έπως και εις εκείνας που
 μάλιστα να γίνουσι, επί μακράν σειράν έτών. Τίποτε δέν εύρίσκω να ικανοποιή
 τιν έγωισμόν μας, ώς Έλλήνων, οι όποιοι διατήρησαν κάποιον σύνδεσμον με τας
 παραδόσεις της φιλίας μας. Η τέχνη είναι εκείνη ή όποια αντιπροσωπεί την
 πνευματικήν άκαην ενός έθνους, όπου δέ ή τέχνη εύρίσκειται εν εκτακτώσει, ή
 πνευματική εύρωστίη πκρπκίει εις τας χονδροειδείς απομιμήσεις της ζίνης
 ύπαροχής. Κυττάξατε τούς Ρουμάνους διά να έννοήσατε εκείνο τό όποιον λέγω.
 Δέν άνήκουν ίσως ακόμη εις ίδίαν συστηματοποιηθείσαν σχολήν, αλλά ζωγραφί-

ζουν καλῶς καὶ πρὸ παντὸς μὲ εὐλικρύνειαν καὶ υγείαν. Δὲν εἶνε ἄρρωστοὶ μέχρι μεγαλομανίας, ὅπως ἡμεῖς, ἀλλ' οὔτε καὶ μεγαλομανεῖς μέχρις ἀσθενικότητος, πάλιν ὅπως ἡμεῖς, ὅτι θέλουν τὸ λέγουν καθαρὰ καὶ ἀπλᾶ, χωρὶς τὰ σπασμωδικὰ παιδαριώδη κινήματα τῆς φαντασίας, μιᾶς φαντασίας ἀπὸ ἀδυνάτους ἐγκεφάλους, ἢ ὅποια ὅταν δὲν καταναῖ εἰς ἀηδῆ παραληρήματα, φωτίζεται μὲ τὰς ἀντανεκλάσεις κάποιων φωτεινότερων κόσμων.

Ἄρκει ὅμως μία ὥρᾳ ἀντανεκλάσις ν' ἀντικαστήσῃ τὸν φωτοστέφανον τῆς δόξης τὸν ὅποιον οἱ πρόγονοί μας μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν ἔφεραν; Οὕτω δὲν δύναται νὰ πιστεῦσῃ ἔτσι εὐκόλᾳ κανεὶς ὅτι μέσα εἰς μίαν τυχαίαν διεθνή ἔκθεσιν οἱ Ἕλληνες θὰ δυνηθοῦν κάπως εὐπροσώπως ὄχι νὰ συναγωνισθοῦν ἀλλ' ἀπλῶς νὰ παρουσιάσουν μίαν ἐλληνικὴν τέχνην, δυναμένην νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς στοιχειώδεις τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι ἀνάλογα μὲ τὴν σημερινὴν πρόδοον, παρατηρεῖ τις ὅτι ἀγνοοῦμεν.

Ἡ Ἕλληνικὴ τέχνη τὸ μαρτυρεῖ σαφῶς καὶ χωρὶς δυσκολίαν δυνάμεθα νὰ συγκρίνωμεν τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν μας πρὸς ἐκείνην τῶν ἄλλων ἐθνῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐθνῶν ἐκείνων τὰ ὅποια μόλις χθὲς ἤρχισαν νὰ πολιτίζονται· καὶ ἡ σύγκρισις δυστυχῶς ἀποβαίνει εἰς βάρος μας. Εἰς ἔθνη ὅπου οἱ καλλιτέχναι πνευματικοὶ καὶ αἰσθητικοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ψεύδονται, δὲν δυσκολεύεται κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὸ μόνον ἐλατῆριον τὸ ὅποιον κινεῖ τὴν ἐθνικὴν ὑπεριφάνειαν εἶνε τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη. Γινώμεθα Καλλιτέχναι καὶ ὡς ἄνθρωποι δῆθεν τοῦ κελοῦ κόσμου διὰ νὰ γίνωμεν ἀρεστοὶ εἰς τὴν ἀσύγγνωστον ἀμάθειάν του, ψευδόμεθα πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἑαυτούς. Καὶ ἀφοῦ ὁ καλλιτέχνης ἡ κορυφή δηλαδὴ ψεύδεται· κατ' ἀναλογίαν φαντασθῆτε τὰ κατώτερα στρώματα σὲ τι βαθμὸν αὐταπάτης εὐρίσκονται ἄνευ ὁδηγῶν καὶ διδασκάλων οἱ ὅποιοι νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὁδηγήσουν τὴν ἀγελαίαν αὐτὴν μάζαν τῶν ἀνθρώπων τὴν ὁποίαν ἡμεῖς σήμερον μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν κουτοπατριωτῶν ἀποκαλοῦμεν Ἕλληνισμόν.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ῥωμούνων καλλιτεχνῶν, ὁ ὅποιος εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Μαρίας τῆς Ῥουμανίας, ἐκθέτει ἐν σώματι τὰ ἔργα τῶν μᾶλλον διακεκριμένων Ῥωμούνων ζωγράφων.

Ἐκ τῶν ἔργων τούτων δύναται τις νὰ γνωρίσῃ εἰς ποῖον βαθμὸν προόδου ἐφθασαν οἱ ἀδελφοὶ Ῥωμοῦνοι, δυνάμενοι σήμερον μὲ τόσην δύναμιν καὶ εὐλικρύνειαν νὰ ἀποσπάσουν τὸν θαυμασμόν τῶν δυναμένων νὰ ἐκτιμῆσουν τὰ πράγματα. Τοῦ Α. Γ. Βερόνα «Τὸ τίναγμα τοῦ ἀραβοσίτου εἰς τὸν λιμένα τῆς Βραίλκς» καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἔργα μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἰσχυροῦ του ταλάντου. Ἀδιαφορεῖ ὁ ἀληθὴς τεχνίτης διὰ τὰς κρίσεις τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, καὶ μὲ θάρρος ἰσχυρῆς αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως ζωγραφίζει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπει καὶ αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς πατρίδος του. Τὸ ἔργον του δὲν εἶνε κοινόν, φέρει τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει τὴν εὐλι-

κρίνειται ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ζωγραφίζει ὅ,τι κισθάνεται. Δυνάμεθα ἐν τούτοις μὲ κἄποιον ὑπερηφάνειαν νὰ περυσιαίσωμεν σήμερον, καὶ τὸν Ἕλληνα—Ῥωμοῦνον κ. Κίμωνα Λόγη, τὸν ἀβρὸν καλλιτέχνην ὁ ὁποῖος μὲ στιβαρὰν χεῖρα ἔννοσι νὰ κατακτήσῃ τὰς σχολικὰς ἀρχαίους τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη τοῦ κ. Λόγη τείνει πρὸς ἓνα ἰδιαιστὴν γνωστὸν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ἐν δὲ δὲν προτιμᾷ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς γνωστῆς κοσμικῆς θεωρίας τῶν ἐρσι-τεχνῶν, ἐκαίνο ἕμως τὸ ὅποσον ἐπιλαμβάνεται κατορθῶσαι συγκεκριμέναν νὰ τὸ περυσιαίξῃ εἰς τὰ γυμνασμέναν μάτις. Ὁ Λόγη κατέχει τὸ μυστικὸν τῆς ἀρ-μονίας, ἀλλὰ μίαν ἀρμονίαν ἀρίστου ἀπὸ τὸν ἀπόκοσμον τῆς εὐγενούς του ψυχῆς, δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν δύνανσιν ἴσως νὰ ἐξάγῃ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς φύσεως ὅ,τι συλ-λαμβάνει ἢ ποιητικὴ τῆς ψυχῆ ἀλλὰ τοῦ δίδει ἕμως σάρακα μὲ σκέψιν καὶ πα-θητικότητάς οὐχὶ τεχνικῆν. Ἡ «Ἰριγένεια ἐν Γαρίρῳ» εἶνε μία περιπαθὴς νο-σταλγικὴ ἀνάμνησις τῶν ἐνδοξῶν προγόνων του. Ξένα ἢ Ἰριγένεια στὴν ἀξορία τῆς, κυττάζει τὸ πέλαγος καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι θέλω νὰ πι-στεύω πῶς τὸ ἔργον τοῦτο συμβολίζει τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ ἐκτιμᾷσωμεν καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἀληθῶς τέχνητον τοῦ Ν. Παρμόντ τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα μὲ τόσο κίσθημα καὶ τόσην ζωὴν εἶνε ζωγραφισμένα.

Γενικῶς δὲ τὸ Ῥωμοῦνικὸν τμήμα ἀντιπροσώπευσε διὰ τῶν ζωγραφικῶν ἔρ-γων του μίαν ἀμακίαν λατινίζουσαν φυλὴν ἡ ὁποία ἔχει πλήρη συναῖδησιν τῆς ἀποστολῆς τῆς εἰς τὸν ἐμπολιτιστικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον συνεχίζει ἀπὸ πολλοῦ ἢ Ἑλλάς ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

(Ἔπειτα τὸ τέλος)

Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

—•••••—

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

(Ἀπὸ τῆ Β' πράξι «τοῦ Γύρου τῶν Ὁρῶν».)

Τὸν νυχτιάτικον πέπλο μου

Τὸν ὑφάναν Νεράιδες,

Σὲ ἀργαλειῷ στοιχειωμένο

Καὶ μὲ νήματα ὀνείρων,

Τὸν ὑφάναν Νεράιδες

Κάπου οἱ Ἴσριοι ποῦ ἐπαίζανε

Τίς στριγγές του τίς γκρίδες.

Τῆς Νυφούλας Δροσοῦλας

Σεῖς χεράκια ἐναίρια,

Τὸν νυχτιάτικον πέπλο μου